

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Posl.br.: P-13147/2019

TUŽITELJ: **NOMAD j.d.o.o.** sa sjedištem u Zagrebu, Ulica Ivana Tkalčića 70, OIB:
09720780678

TUŽENIK: **MIKA BELUŠIĆ** iz Zagreba, Ulica Ivana Tkalčića 70, OIB: 15025551067
zastupan po punomoćniku odvjetnici Svjetlani Klobučar iz Zagreba, Bužanova 12,
OIB: 41846601824

PODNEŠAK

2x

Tuženika

I. Tuženik se ovim putem očituje na podnesak i prijedlog za privremenu mjeru Tužitelja od dana 5.10. 2020. godine.

Tuženik u cijelosti osporava sve navode Tužitelja iz podneska i prijedloga za privremenu mjeru od dana 5.10. 2020. godine te posljedično predlaže Naslovnom sudu da prijedlog za privremenu mjeru odbaci, podredno odbije kao neosnovan iz niže navedenih razloga.

Tuženik u cijelosti ostaje pri svim navodima iz odgovora na tužbu, osporava sve navode Tužitelja kao neosnovane te predlaže Naslovnom sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan.

II. U odnosu na navode Tužitelja iz t. II. 1. podneska od dana 05.10.2020. godine, Tuženik napominje da s obzirom da se radi o pravnom pitanju i da sud poznaje pravo, Tuženik smatra suvišnim navoditi da za ugovor o ustupu i prijenosu tražbine nije potrebna ovjera javnog bilježnika, o čemu Zakon o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje u tekstu: **ZOO**) jasno govori. Tužitelj, očito, namjerno, miješa pravnu situaciju kada je tražbina ustupljena nakon pokretanja postupka prisilne naplate (tj. ovršnog postupka), što ovdje očigledno nije slučaj jer je prvo tražbina ustupljena, a tek onda je pokrenut postupak prisilne naplate. Da je ustupitelj (Zakupodavac, Vlasta Knezović) prvo pokrenula postupak prisilne naplate, onda bi sukladno odredbi čl. 32. st. 2. Ovršnog zakona (NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, u daljnjem tekstu:

- Bužanova 12, HR-10000 Zagreb • M + 385 (0) 98 204 246 • OIB: 41846601824
- IBAN: HR7923600001100865625 Zagrebačka banka d.d. • E svjetlana.klobucar@gmail.com

OZ) bilo nužno ovjeriti predmetni Ugovor o ustupu i prijenosu tražbine, jer inače vjerovnik ne bi mogao stupiti u procesnu ulogu ovrhovoditelja.

Međutim u predmetnom slučaju je očigledno da to nije slučaj jer je prvo zaključen Ugovor o ustupu i prijenosu tražbine sa ovdje Tuženikom, a tek onda je pokrenut postupak prisilne naplate, pa slijedom navedenog ovjera predmetnog Ugovora o ustupu i prijenosu tražbine nije pretpostavka za vođenje ovog postupka ovrhe.

U odnosu na navode iz t. II. 1. da niti tuženik niti zakupodavac nisu obavijestili tužitelja o ustupu, Tuženik ističe da obavijest dužnika (cesusa), također nije pretpostavka valjanosti ugovora o ustupu i prijenosu tražbine (cesije). ZOO u odredbi čl. 82. st. 2. jasno propisuje da ukoliko dužnik (cesus) nije obaviješten o ustupu i prijenosu tražbine isti može valjano ispuniti svoju obvezu i ustupitelju (cedentu). Odnosno učinak obavijesti je da do tog trenutka dužnik (cesus) može valjano ispuniti svoju obvezu prema starom vjerovniku, odnosno ustupitelju (cedentu), ili prema novom vjerovniku, dok nakon obavijesti može valjano ispuniti svoju obvezu samo prema novom vjerovniku (cesionaru), ali obavijest dužnika (cesusa) o sklopljenom ugovoru o ustupu i prijenosu tražbine nije pretpostavka za valjanost ugovora o ustupu i prijenosu tražbine (cesije). U prilog navedenom ide i odredba čl. 82. st. 1. ZOO-a koja jasno propisuje da za ustup tražbine nije potreban pristanak dužnika.

III. U odnosu na navode iz t. II. 3. u kojoj tužitelj navodi da ustupitelj (cedent tj. Vlasta Knezović) izjavljuje pred javnim bilježnikom da dana 17.09.2019. godine ima tražbinu prema tužitelju što potvrđuje da nikakav ugovor o ustupu nije bio sklopljen, Tuženik se očituje da ustupitelj (cedent tj. Vlasta Knezović) nikada to nije izjavila te da je ovaj navod u potpunosti neistinit i neosnovan.

U odnosu na potraživanje cedenta Vlaste Knezović ista je kao Zakupodavac u tom trenutku (17.9.2019. godine) imala nenovčano potraživanje koje se sastoji u predaji mirnog i nesmetanog posjeda poslovnih prostora zbog čega su i donesena dva rješenja o ovrsi Naslovnog suda pod posl.br. Ovr-3174/19 i Ovr-3175/19 kojima je Tužitelju nametnuta obveza predaje poslovnih prostora u posjed Vlasti Knezović. U izjavi od 17.9.2019. godine Vlasta Knezović navodi da još uvijek postoji i novčana obveza Tužitelja kao Zakupnika, ali ne navodi i da je ona vjerovnik, odnosno da Tužitelj ima novčanu obvezu prema njoj kao Vjerovniku. Vlasta Knezović samo navodi da postoji i novčano potraživanje (ne prema njoj nego općenito), kao i iznos tog novčanog potraživanja, a koje potraživanje odnosno dugovanje Tužitelja i danas postoji.

IV. Tužitelj u t. III. 1.a navodi da je Zakupodavac raskinuo predmetne Ugovore o zakupu poslovnih prostora dana 03.08.2019. godine pa da stoga Tužitelj nema dugovanja za sve obveze koje su dospjele nakon tog datuma. Tuženik ističe da je ovaj navod Tužitelja u potpunosti pogrešan i neosnovan.

Tužitelj, slučajno ili namjerno, ne razlikuje datum slanja obavijesti o prijevremenom raskidu ugovora o zakupu poslovnog prostora od datuma prestanka ugovora o zakupu koji je nastupio tek protekom roka od 30 dana od slanja obavijesti, - 2.9.2019., do kojeg datuma ugovorne strane imaju jasno propisane obveze.

Iz navedenog nesporno proizlazi da je Tužitelj bio u zakupu i da je imao sva prava i obveze iz predmetnih ugovora sve do dana 2.9.2020. godine, pa stoga da je i imao dospjelu, a još uvijek nepodmirenu obvezu, plaćanja iznosa od 15.000,00 EUR koja je dospjela dana 1.9.2020. godine, kao i sve ostale dospjele, a nepodmirene obveze.

Dokaz: - preslika potvrda o slanju preporučene pošiljke (u spisu)

V. U odnosu na navode Tužitelja da mu je posjed predmetnog poslovnog prostora oduzet dana 27.9.2019. godine Tuženik ističe da u cijelosti osporava ovaj navod Tužitelja, da ne zna je li mu oduzet posjed ili ne, i tko mu je navodno oduzeo posjed te da se o tom pitanju vodi spor pred Naslovnim sudom pod posl.br. Psp-144/2019.

Dokaz: -priklop ovosudnog spisa, posl.br. Psp-144/2019

U odnosu na navode Tužitelja da je ipak nastalo dugovanje za drugi manji poslovni prostor, ali da isti nije mogao biti korišten zbog mana, Tuženik navodi da je predmetno pitanje apsolutno irelevantno za predmetni spor te da Tuženik uopće nije vlasnik predmetnih poslovnih prostora niti je bio ugovorna strana u predmetnim Ugovorima o zakupu.

Tuženik ipak ističe da ukoliko je predmetni poslovni prostor caffe bar-a i slastičarnice i imao određene nedostatke (*a što nije i što Tužitelj nije dokazao, niti je ikad upozorio Zakupodavca na to*) onda bi Tužitelj imao pravo na raskid Ugovora o zakupu ili razmjerno sniženje zakupnine sukladno odredbi članka 523. ZOO-a, ali nikako ne bi imao pravo samovoljno odlučiti da ne plaća zakupninu i režijske troškove, koje je u konačnici snosio Zakupodavac kao solidarni dužnik.

Tužitelj, ponovno irelevantno za meritum ovog spora, ističe da je o tome obavijestio Zakupodavca, ali ne navodi niti jedan dokaz o tome, iako je teret dokazivanja upravo na Tužitelju, a i Tuženik ne može dokazivati negativne činjenice, odnosno ne može dokazivati da Tužitelj nije poslao obavijest Zakupodavcu. Da je Tužitelj poslao obavijest o manama drugog poslovnog prostora, o tome bi predložio i dokaz, a što nije učinio, pa proizlazi zaključak da i nije poslao obavijest o manama poslovnog prostora zbog kojih bi isti bio neupotrebljiv.

Nadalje, u odnosu na navode Tuženika iz t.III.3.a. da ne postoji dug za neplaćene režije, Tuženik ističe da Tužitelj nije dokazao da su predmetne režije plaćene, iako je teret dokazivanja upravo na njemu, dok Tuženik ne može dokazivati negativne činjenice, odnosno Tuženik ne može dokazivati da je Tužitelj platio dospelje obveze režija.

VI. U odnosu na navode Tužitelja iz t. IV. da Tuženik ničim nije dokazao pravnu osnovu na temelju koje je stekao predmetnu zadužnicu niti je dokazao postojanje i visinu duga, Tuženik ističe da je ovaj navod Tužitelja u cijelosti neistinit, neosnovan i paušalan.

Tuženik ističe da je, u svojstvu Primatelja (Cesionara), dana 1.9.2019. godine zaključio Ugovor o ustupu novčane tražbine (cesija) sa Zakupodavcem, kao Ustupiteljem (Cedentom) tražbine.

Odredbom članka 1. predmetnog Ugovora navedeno je da na dan 01.9.2019. godine ukupna tražbina Zakupodavca (cedenta) prema Tužitelju (cesusu) na temelju Ugovora o zakupu iznosi 188.979,00 kuna.

Nadalje odredbom članka 1. predmetnog Ugovora o ustupu tražbine od dana 01.09.2019. godine određeno je da Primatelj (Cesionar) također preuzima i svu dokumentaciju koja se odnosi na predmetnu tražbinu, a među ostalim i „...bjanko zadužnicu na iznos do

500.000,00 kn ovjerenu dana 25.4.2019. od strane javnog bilježnika Zorka Čavajda, Radnička cesta 48, Zagreb, posl. br. Ov-4761/2019...“

Slijedom navedenog Tuženik navodi da je njegov pravni temelj stjecanja potraživanja i bjanko zadužnice dokazan i nesporan

U odnosu na navode Tužitelja da nije dokazao postojanje i visinu eventualnog duga Tuženik ističe da su pravni osnov potraživanja prema Tužitelju dva Ugovora o zakupu poslovnog prostora potvrđena od strane javnog bilježnika Zorke Čavajde iz Zagreba, Radnička cesta 48 pod posl. br. OV-4759/2019 i posl. br. OV-4760/2019 zaključena između Tužitelja kao Zakupoprimca i Vlaste Knezović kao Zakupodavca i Ugovor o ustupu i prijenosu tražbine od dana 1.9.2020. zaključen između Vlaste Knezović i Tuženika.

Nadalje, Tuženik ističe da je već nekoliko puta specificirao svoju tražbinu, da ista prethodno pokretanju postupka prisilne naplate nikada nije bila sporna među strankama, te da ukoliko Tužitelj tvrdi drugačije isto mora dokazati (a što nije i ne može jer Tužitelj još uvijek nije podmirio svoje dospjelo dugovanje).

Nastavno na navod Tužitelja da mu je Tuženik oduzeo posjed poslovnog prostora zajedno s blagajnom i položima u gotovini, robom, poslovnim i privatnim stvarima, Tuženik ističe da su takvi navodi Tužitelja u cijelosti neistini, neosnovani i paušalni, a još bitnije da Tužitelj te svoje navode ničime nije dokazao, a i da isti uopće nisu predmet ovog postupka.

VII. U odnosu na Tužiteljev prijedlog za donošenje privremene mjere, Tuženik ističe da isti treba odbaciti odnosno podredno odbiti kao neosnovan.

NEDOPUŠTENOST PRIJEDLOGA ZA DONOŠENJE PRIVREMENE MJERE

Članak 21. st. 1. OZ-a propisuje da se u ovršnom postupku i postupku osiguranja na odgovarajući način primjenjuju odredbe Zakona o parničnom postupku.

Članak 194. st. 3 Zakona o parničnom postupku propisuje da se dok parnica teče, ne može u pogledu istog zahtjeva pokrenuti nova parnica među istim strankama, a ako takva parnica bude pokrenuta, sud će tužbu odbaciti (*zabrana dvostruke listispedencije*).

Sukladno navedenom, s obzirom da je Tužitelj (Predlagatelj osiguranja) već podnio isti zahtjev tj. prijedlog za određivanje privremene mjere, protiv Tuženika (Protivnika osiguranja), a u pogledu kojeg je pred Naslovnim sudom u tijeku postupak pod posl.br. Ovr-3080/2019 (i u kojem je nepravomoćnim rješenjem od dana 9. listopada 2019. godine odbijen prijedlog za određivanje privremene mjere), Tužitelj predlaže Naslovnom sudu, da temeljem odgovarajuće primjene odredbe čl. 194. st. 3 ZPP-a, odbaci ovaj prijedlog za određivanjem privremene mjere kao nedopušten, jer je o istom zahtjevu među istim strankama postupak već u tijeku.

Dokaz:-priklop ovosudnog spisa, posl.br. Ovr-3080/2019

NEOSNOVANOST PRIJEDLOGA ZA PRIVREMENU MJERU

Člankom 346. Ovršnog zakona (NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, dalje u tekstu: **OZ**) propisane su pretpostavke za određivanje privremene mjere radi osiguranja nenovčane tražbine. U stavku 1. članka 346. OZ-a propisano je da Predlagatelj osiguranja mora učiniti vjerojatnim postojanje svoje (nenovčane) tražbine. **Predlagatelj osiguranja nije dokazao niti učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine**. Iako u svim svojim navodima Predlagatelj osiguranja opsežno piše i obrazlaže, u pogledu postojanja svoje nenovčane tražbine, Predlagatelj osiguranja zapravo pokušava uvjeriti prvenstveno sebe, a onda i sud, u postojanje nepostojećeg. **Nenovčana tražbina Predlagatelja osiguranja uopće ne postoji, niti u konkretnom slučaju može postojati**, pa samim time logičkim zaključkom *argumentum ad minori ad maius* zaključujemo da nije niti mogao „...učiniti vjerojatnim postojanje tražbine“.

Tražbine općenito (novčane ili nenovčane) moraju imati temelj u određenom pravnom poslu, zakonskoj odredbi ili pak odluci suda.

Sprječavanje prisilne naplate ne može se smatrati (nenovčanom) tražbinom. Postoje različite nenovčane tražbine (npr. tražbina na prijenos prava vlasništva, tražbina na predaju u posjed, tražbina da se ukloni izvor opasnosti) no sprječavanje prisilne naplate po Zahtjevu za izravnu naplatu temeljem bjanko zadužnice od strane ovlaštenog ovrhovoditelja, koji je u zakonitom i poštenom posjedu takve zadužnice i koji je kao cesionar preuzeo predmetnu tražbinu, nikako se ne može podvesti pod pojam „nenovčane tražbine“ Predlagatelja osiguranja. Kad bi se sprječavanje prisilne naplate na temelju bjanko zadužnice smatralo nenovčanom tražbinom, onda bi se time *de facto* onemogućilo izvršenje prisilne naplate i normalno funkcioniranje pravnog sustava, te bi se povrijedila zakonska prava vjerovnika da svoje osnovane tražbine naplati i svoja prava zaštiti zakonom predviđenim pravnim sredstvima. Tužitelj kao Predlagatelj osiguranja odnosno Ovršenik ima na raspolaganju pravna sredstva u okviru ovršnog postupka koja može koristiti (npr. odgoda ovrhe ili npr. odgoda izdavanja naloga bankama da izvrše prijenos zaplijenjenih sredstava) ako smatra da će mu izvršenjem prisilne naplate nastati nenadoknativa šteta, ali to mu nikako ne može biti dopušteno u okviru ovog postupka i to na način da sprječavanje prisilne naplate temeljem bjanko zadužnice predstavlja kao svoju nenovčanu tražbinu.

Kako Predlagatelj osiguranja ne da nije „...učinio vjerojatnim svoju tražbinu...“ nego ona uopće ne postoji suvišno je i irelevantno dokazivanje ostalih pretpostavki za određivanje Privremene mjere osiguranja nenovčanih tražbina jer osnovni uvjet, a to je sama mogućnost da u konkretnoj situaciji uopće može postojati nenovčana tražbina, kao *conditio sine qua non* nije niti pravno može biti zadovoljen. Slijedom toga uopće nije bitno je li Predlagatelj osiguranja dokazao ispunjavanje ostalih uvjeta kada pravno nije moguće da u konkretnom slučaju ima nenovčanu tražbinu koju bi trebalo osigurati donošenjem Privremene mjere.

VIII. Slijedom svega navedenog, Protivnik osiguranja predlaže naslovnom Sudu da odbaci predmetni prijedlog za određivanje privremene mjere, odnosno podredno da isti odbije kao neosnovan.

MIKA BELUŠIĆ
po punomoćniku: